

N. K. JEMISINOVÁ

SMRTÍCÍ
LUNA

Snová krev:
svazek první

Dobrodružná série
z pera nejoceňovanější
fantasy autorky
současnosti

host

Přeložil
Roman Tilcer

N. K. JEMISINOVÁ

SMRTÍČÍ
LUNA

Snová krev:
svazek první

Brno 2021

The Killing Moon

Copyright © 2012 by N. K. Jemisin

Cover illustration by Marc Yankus

Cover design by Lauren Panepinto

Cover © 2012 Hachette Book Group, Inc.

Translation © Roman Tilcer, 2021

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2021
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0850-1 (PDF)

ISBN 978-80-275-0851-8 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0852-5 (MobiPocket)

*„Všichni sní, ale ne stejně. Ti, kdo sní v noci
v zaprášených koutech myslí, se ve dne probudí
a zjistí, že to byla marnost; naproti tomu
denní snivci jsou nebezpeční, neboť mohou
své sny odehrát s otevřenýma očima a tím
umožnit jejich uskutečnění.“*

T. E. LAWRENCE

Sedm pilířů moudrosti: Triumf

1

V temnotě snů může duše zemřít.
Obavy, s nimiž se ve stínech potýkáme,
jsou jako odrazy ve skle. Je přirozené
ohnat se po odrazu, který nás uráží,
ale sklo se potom rozbije; duše krvácí.
Úkolem sběrače je zachránit duši
za každou cenu.

(Moudrost)

V temnotě bdění zemřela duše. Její tělo je ovšem stále
naživu, hladové a divoké.

Úkolem žence není zachraňovat.

* * *

Barbaři ze severu učili své děti, aby se bály Snící luny, protože prý vyvolává šílenství. To bylo odpustitelné rouhání. Za některých nocí zaléval zvláštní svit tohoto měsíce celý Gudžárej olejnatými kotouči ametystových a akvamarínových odstínů. Chatrče nižších kast se v něm mohly zdát bytelné a pěkné; cesty dlážděné obyčejnými hliněnými cihlami se leskly jako postříbřené. V podivných stínech této měsíční záře mohl člověk dřepící na šeré římse budovy vypadat na pozadí mramorované šedi jako pouhá nejasná rytina.

V této zemi by takovým člověkem byl kněz věnující se té nejsvětější povinnosti.

K nenápadnosti nepomáhaly našemu knězi jen stíny. Došlapy jeho nohou na kámen tlumil dlouhý výcvik; navíc byl bosý. Celkově toho na sobě měl málo, spoléhal na kamufláž, kterou mu poskytovala tmavá pleť, a při plížení se nechával vést zvuky města. V obytném domě naproti přes ulici zakňouralo nemluvně — kněz se o krok posunul. Několik pater pod jeho římsou se někdo zasmál — kněz dospěl k oknu, k němuž měl namířeno, a narovnal se. Z uličky v sousedním bloku se ozval tlumený výkřik následovaný zvuky rvačky — kněz se zastavil, zaposlouchal a zamračil. Vyrušení ale nemělo dlouhého trvání, na dlažebních kostkách zapleskaly sandály, odezněly v dáli a on se uvolnil. Když k němu vánek donesl milostné sténání mladého páru ve vedlejší bytě, proklouzl záclonami do pokoje.

Ložnice: ukázkový příklad zašlé elegance. Kněz rozeznal ladná křesla s roztřepeným čalouněním a dřevěný nábytek, který zmatněl, protože ho neleštili. Došel k posteli a dal si pozor, aby nevrhl stín na tvář osoby, jež v ní spala — ale stařec už beztak otevřel oči. Měl je krhavé a ve slabém světle mrkal.

„Jak jsem si myslel,“ pronesl. Jmenoval se Jejezu a jeho chraplavý hlas v tichu škrábal. „Kterýpak jsi?“

„Ehiru,“ opáčil kněz. Jeho hlas byl jemný a hluboký jako okolní stíny. „Ve snech se jmenuji Nša.“

Stařec samým údivem a radostí vypouklil oči. „Tak tedy zní duševní jméno růže. Komu vděčím za tu čest?“

Ehiru pomalu vydechl. Přinést mír bylo vždycky těžší, když se nositel desátku probudil a vyděsil — proto

zákon sběračům kázal, aby do příbytků vstupovali tajně. Jejezu se ale nebál, došlo Ehiruovi najednou, a tak se rozhodl, že mu na otázku odpoví, i když při práci raději hovory nezapřádal.

„S žádostí, abychom se o tebe postarali, se na nás obrátil tvůj nejstarší syn,“ odpověděl. Z řemínku bederního závěsu odepjal džungissu: leštěný kámen připomínající temné sklo, dlouhý jako palec a vybroušený do podoby cikády. Zvedl ji a Jejezu z ní nespouštěl oči. Tyto kameny byly proslulé jak svou vzácností, tak svou mocí a jenom pár Hanandžiných věrných někdy nějaký spatřilo na vlastní oči. „Rada cest jeho žádost zvažila, schválila a přidělila tento úkol mně.“

Stařec pokýval hlavou a natáhl roztřesené prsty k džungisse. Ehiru spustil ruku a dovolil mu přejet prsty po hladkých, jemně broušených křídlech, pevně však kámen držel. Džungissy byly příliš posvátné, než aby s nimi mohl zacházet neopatrně. Jejezu se s užaslým výrazem ve tváři zdál podstatně mladší — Ehiru si nemohl pomoci a usmál se.

„Bohyně ochutnala řadu tvých snů, Jejezu-starší,“ pravil a velmi citlivě vzdálil džungissu z jeho dosahu, aby ho Jejezu poslouchal. Stařec si povzdechl, ale stáhl ruku. „Vydatně se napila tvých nadějí a obav. Nyní tě žádá, aby ses k Ní připojil v Ina-Karechu. Vykonáš pro Ni tuto poslední oběť?“

„S radostí,“ řekl Jejezu a zavřel oči.

Ehiru se tedy sklonil a políbil ho na čelo. Horečnatá pokožka jemná jako papyrus se pod jeho rty vyhladila. Pak se kněz narovnal, položil na místo polibku džungissu, cvrnkl do ní nehtem a kámen se rozkmital

a vzápětí přešel v sotva viditelné chvění. Jejezu usnul, schlípl a Ehiru mu přiložil konečky prstů k očním víčkům a mohl začít.

V relativním tichu městského večera zazníval v pokoji pouze dech: nejprve Ehiruův a Jejezuův, potom jen Ehiruův. Uprostřed nového ticha — s koncem snu totiž džungissa přestala vibrovat — zůstal Ehiru chvíli stát a nechával sebou rozlít malátnost z čerstvě sebrané snové krve. Jakmile usoudil, že nastal vhodný okamžik, vzal z řemínku další ozdoby — tentokrát malou obsidiánovou polokouli, na jejíž ploché straně se skvěla rytina oázové růže s rýhami nacpanými práškovým inkoustem. Opatrně ji Jejezuovi přitiskl na nehybnou vyhublou hrud' a zanechal podpis na uměleckém díle z masa a kostí. Ještě krásnější byl úsměv, který starci utkvěl na chladnoucích rtech.

„Navždy radostné sny, příteli,“ zašeptal Ehiru a potom odhrnul přikrývku a urovnal Jejezuovy končetiny do poklidné, důstojné polohy. Nakonec stejně tiše, jako přišel, zase odešel.

Teď zmizet: po městských střeších, rychle a kradmo. Pár bloků od Jejezuova domu se spustil na zem za starou rozbořenou zdí. Klekl si do plevele a třásl se. Zamlada se po takové noční práci vracel do Hetawy omámený radostí, že převzal bohatý a plný život. Musel se v hetawské Síni požehnání dlouhé hodiny modlit, aby přišel k sobě. Mládí už ale minulo. Byl teď silnější, naučil se kázni. Většinou se v noci mohl vydat na druhý sběr, a občas i na třetí, když si to okolnosti žádaly — ačkoli po třetím už mívával závratě, napůl snil a nevěděl jistě, ve které říši se nachází.

Pořád ho ale mohla opojit i snová krev jedné jediné duše. Jak by se netetelil, když v sobě tak hmatatelně cítil Jejezuovu radost? Bylo ovšem potřeba se snažit, v zájmu trpících obyvatel Gudžáreje. Dvakrát si zkusil násobky čtyř, cvičení na soustředění, v obou případech se však zastavil už u čtyř tisíc devadesáti šesti. Smutné. Ale posléze se zklidnil a přestal se klepat.

S jistým znepokojením si všiml, že Snící luna dosáhla nadhlavníku a její zářivý kotouč hledí ze středu nebe jako velké obnažené oko — uplynula už polovina noci. Tuto část města přejde rychleji po zemi než po střechách. Obrátil si bederní závěs a nasadil pár připínacích zlatých náušnic — ani ten největší chudás totiž v gudžárejském hlavním městě nechodil bez nějaké ozdoby —, vzdálil se od staré zdi, pokračoval ulicí jako člověk nejasné kasty a neurčitého vzhledu a hlídal si, aby se hrbil a vypadal menší. V tuto pozdní hodinu zahlédl jenom lidi z karavan, ti se věnovali posledním přípravám na zítřejší cestu, a zívajícího člena stráže, a ten měl bezpochyby namířeno na noční směnu u jedné z městských bran. Nikdo si Ehirua nevšímal.

Když dospěl do čtvrti vyšších kast, domy už nebyly tak nahuštěné na sobě. Zabočil do vedlejší uličky chabě osvětlené zpola vypálenými lucernami a vynořil se uprostřed hloučku mladých šunhů, kteří páchli timbalinovým doupětem a vyčichlou dámskou voňavkou. Smáli se a vrávorali, hlavu jim zpomalovala droga. Po jeden blok se držel za nimi, než si ho vůbec všimli, a pak zahrnul do další boční uličky. Ta vedla ke skladu pohostinství, jež hledal. Vrata stodoly zela dokořán, podél stěn bylo jasně vidět sudy vína a balíky ovázané

motouzem — a nikdo se je nesnažil ukrást; těch pár gudžárejských zlodějů vědělo, že to není dobrý nápad. Ehiru vklouzl do stínů, schoval šperky a znovu si otočil bederní závěsy, svinul je a oba díly zavázal, aby mu nepleskaly. Z jedné strany měly nevýrazný vzor, ale z druhé — z té, co byla vidět teď — byly celé černé.

Ehiru to tu včera prozkoumal. Majitel podniku byl stejně mazaný jako všichni příslušníci obchodnické kasty, nechával svou věž otevřenou po celý rok a pečoval tu o bohaté cizince, jimž se mnohdy nezamlouvalo stěhování kvůli jarním záplavám. Nositel desátku — jeden severský kupec — měl ve věži soukromý pokoj, oddělený od zbytku budovy a přístupný po strmém schodišti. To se hodí. Když chce Hanandža prosadit svou, umí to zařídit.

Uvnitř, v kuchyni, byla tma, a zrovna tak v jídelně za ní. Ehiru obešel stůl obklopený nízkými polštářky, vstoupil do atriové zahrady a tam zpomalil, protože musel rozhrnovat vějířovité listy palem a zavěšené kapradí. Za zahradou se nacházely ložnice. Kolem těch se proplížil nejopatrněji, jelikož i v tuto pozdní hodinu mohli být hosté vzhůru, lucerny ve všech pokojích ovšem zůstaly zakryté a zpoza závěsů ve všech vchodech se linulo jen pomalé pravidelné oddechování. Výborně.

Když stoupal po schodech do věže, nepokojné kupcovo chrápání k němu doléhalo i přes těžké dřevěné dveře. Dalo jistou práci je otevřít, aniž by v pantech zavržalo, ale Ehiru to zvládl, byť v duchu proklínal cizácký zvyk opatřovat dveřmi i vnitřní pokoje. Ve věži samotné se kupcovo chrápání rozléhalo tak hlasitě, že

rozechvívalo tenoučké záclony kolem postele. Nebylo divu, že ho majitel ubytoval právě zde, a nejspíš mu na ten pokoj ještě dal slevu. I přesto Ehiru postupoval obezřetně — počkal si na obzvlášť hlasité zachránání a teprve pak rozhrnul záclony a shlédl na svůj cíl.

Takto zblízka se v pachu toho člověka mísil čpící pot se starou mastnotou a dalšími oděry a výsledkem byla štiplavá směsice, z níž se Ehiruovi na okamžik zvedl žaludek. Zapomněl, že lidé ze severu nemají ve zvyku se příliš často mýt. Přestože noc byla chladná a větrná, severan — obchodník z kmene Bromartů, jak bylo Ehiruovi sděleno, popravdě ale nikdy nedokázal rozlišit jedny severany od druhých — se notně potil a bledou pokožku měl začervenalou a pokrytou vyrážkou, jako by usnul v parnu pravého poledne. Ehiru si chvíli prohlížel jeho tvář a uvažoval, jaký mír asi dostane ze snů takového člověka.

Nějaký snad přece jen ano, usoudil nakonec, jinak by si ho Hanandža nevybrala. Ten muž má štěstí. Cizincům udílí Bohyně požehnání zřídka.

Bromartovy oči už se pod víčky cukaly — nebylo potřeba džungissy, aby ho uvedla do náležitého spánku. Ehiru mu přiložil prsty k víčkům a pak jen stačilo pomyslet a oddělil vlastní duši od těla, nechal v něm však uvázanou šňůru — umblike. Podle té se pak vrátí. Otevřel duševní oči a ložnice se proměnila v bezbarvé a nehmotné hájemství stínů. V nedůležitý odraz bdící říše. Zde, mezi bděním a sněním, měla význam pouze jedna věc: jemné, mihotavé rudé vlákno, jež se Bromartovi vynořovalo odkudsi mezi klíčovými kostmi a táhlo se do nicoty. Jednalo se o cestu, kudy

se duše toho člověka vydala do Ina-Karechu, země snů. Pro Ehirua byla hračka sledovat ji tam a zase zpátky.

Když opět otevřel duševní oči, obklopovala ho barva a širošířá podivnost, ocitl se totiž v Ina-Karechu, zemi snů. A tam se mu odhalil Bromartův sen. Čarlron z Wenkinsklanu, dorazilo k jeho vědomí jméno a Ehiru vstřebal jeho cizost a tolik z jeho nositele, kolik jen šlo. Nebylo to duševní jméno, ale to se dalo čekat. Bromartové pojmenovávali děti podle nadějí a potřeb světa bdění, ne tak, aby je ochránili ve spánku. Podle národa tohoto Čarlrona zaznívala v jeho jméně ctižádost. Zazníval v něm hlad. A toho byla plná i jeho duše: hladu po bohatství, po váženosti, po věcech, které by Ehiru nedokázal pojmenovat. Ve snových krajinách Ina-Karechu odrazy těchto hladů splynuly a zjevily se jako obří díra v zemi. Její stěny vroubil nespočet šátrajících rukou bez těla. Ehiru na sebe vzal svou obvyklou snovou podobu, snášel se mezi nimi, nevšímal si jejich mlčenlivé, slepé potřeby hrabat kolem sebe a pátral.

A dole, na dně té studny rukou, klečelo zpodobnění onoho nešťastně pojmenovaného Bromarta a samým strachem a bezmocí plakalo. Čarlron se mezi vzlyky choulil a bez úspěchu se pokoušel uhýbat vlastním výtvorům. Ruce po něm chňapaly zas a znovu. Neublížovaly mu a žádný náležitě vycvičený snivec by si z nich nic nedělal — toto je nicméně žluč snů, usoudil Ehiru: černá a hořká, nezbytná pro zdraví, ale nepříjemná smyslům. Vstřebal jí pro sdíleče co nejvíc, protože i když by Čarlron možná nesouhlasil, snová žluč měla řadu využití. Nechal si však místo pro nejdůležitější tekutinu, jelikož pro tu koneckonců přišel.

A jak tomu bývalo vždy, jak Bohyně nakázala, že tomu být musí, nositel Hanandžina desátku zvedl zrak a spatřil Ehirua v jeho pravé, ryzí podobě.

„Kdo jsi?“ zeptal se Bromart a na chvíli se zapomněl bát. Jedna ruka ho popadla za rameno a on zalpal po dechu a ucukl.

„Ehiru.“ Sběrač přemítal, zda mu nesdělít své duševní jméno, a pak ten nápad zavrhl. Pro pohany duševní jména nic neznamenají. Avšak Bromart k jeho údivu vytřeštil oči, jako by ho poznal.

„*Gualo*,“ hlesl cizinec, a poněvadž se jednalo o jejich společný sen, k Ehiruovi dolétl závan významu. Nějaká strašlivá stvůra z příběhů, které si vyprávějí v noci u ohně? Pustil to z hlavy: barbarská pověra.

„Služebník Bohyně snů,“ opravil ho a dřepł si před něj. V odpovědi na Bromartův strach ruce neklidně chňapaly po jeho těle, bederní roušce a dvou copech, jež mu visely ze zátylku. Ehiru jim nevěnoval pozornost. „Vybrala si tě. Pojď, odvedu tě na lepší místo, než je tohle, a budeš tam žít už navěky v míru.“ Natáhl ke kupci ruku.

Bromart po něm skočil.

Ten pohyb Ehirua tak překvapil, že málem nestihl včas zareagovat — žádný obyčejný člověk však nemůže přemocť sběrače ve snu. Ehiruovi stačila jediná myšlenka a studnu s rukama nahradila klidná poušť s dunami zvlhčenými větrem. Získal tak dost prostoru a střemhlav letícímu Bromartovi uhnul úkrokem. Kupce se na něj vyřítil znovu a sprostě přitom zařval; Ehiru mu otevřel poušť pod nohama a zase ji zavřel a Bromart uvázł do půli těla v písku.

I když byl takto znehybněný, klel, mával kolem sebe rukama, plakal a házel po sběrači hrsti písku — a Ehiru je před sebou nechával jednoduše zmizet. Potom se popleteně zamračil, dřepl si a pohlédl Bromartovi do tváře.

„Nemá smysl se bránit,“ pronesl a Bromart sebou škubl a znehybněl, přestože Ehiru udržoval mírný tón. „Uvolni se a cesta půjde hladce.“ To přece musí být tomu Bromartovi jasné. Vždyť jeho národ si s Gudžárejem vyměňuje zboží a semena už stovky let. „Nebude to bolet,“ dodal Ehiru pro případ, že právě v tom měla kupcova panika původ.

„Jdi ode mě, *gualo!* Já nejsem jeden z těch tvých blátohrabů, nepotřebuju, aby ses krmil mými sny!“

„Je pravda, že nejsi z Gudžáreje,“ odvětil Ehiru. Aniž tomu člověku přestal věnovat pozornost, začal upravovat snovou krajinu tak, aby z ní sálal klid. Mraky nad nimi nyní vypadaly nadýchaně a jemně a písek kolem Bromartova snového těla byl rovněž jemnější, příjemný na dotyk. „Sběr se ale může týkat i cizinců. Všichni, kdo se rozhodnou žít a obchodovat v našem hlavním městě, bývají varováni: Hanandžino město se řídí Hanandžiným zákonem.“

Ehiru měl dojem, že něco z jeho slov konečně proniklo Bromartovým děsem. Kupci se zachvěl spodní ret. „Já, já nechci umřít.“ Skutečně plakal, ramena se mu zdvíhala tak, že si Ehiru nemohl pomoci a bylo mu ho líto. Je hrozné, že severané nepraktikují narkomancii. Jsou ve snech bezmocní, vydaní napospas svým nočním můrám a nikomu z nich se nedostalo sebemenšího výcviku v potlačení strachu. Kolik jich už

kvůli tomu skončilo ve stínových krajích? Nemají ani sběrače, kteří by jim usnadnili cestu.

„Umřít si přeje málokdo,“ přisvědčil Ehiru. Natáhl ruku, pohladil toho muže po čele a odhrnul mu z něj řídké vlasy, snažil se ho utěšit. „Dokonce i mí krajané, kteří tvrdí, že Hanandžu milují, se svému osudu občas vzpírají. Ale tak už to na světě chodí, někteří musejí zemřít, aby jiní mohli žít. Ty zemřeš — brzo a nepříjemnou smrtí, pokud se v tobě rozvine ta děvčí nemoc, co sis do Gudžáreje přinesl. A do té doby bys mohl nejen trpět, ale i šířit utrpení dál. Nechceš raději zemřít v míru a šířit život?“

„Lžeš.“ Bromartův obličej najednou připomínal prasečí hlavu, v očkách mu blýskalo nenávistí. Ke změně došlo tak rychle, že Ehiru na chvíli vylekaně zmlkl. „Ty tomu říkáš požehnání od Bohyně, ale já vím, o co tady ve skutečnosti jde.“ Kupec se k němu naklonil — smrdělo mu z úst. „Dělá ti to dobře.“

Ehiru se odtáhl, ucukl před ošklivým puchem a ještě ošklivějšími slovy. Nadýchané mraky nad nimi se zastavily. „Žádný sběrač nezabíjí pro potěšení.“

„Žádný sběrač nezabíjí pro potěšení,“ zopakoval po něm Bromart posměšně a každické slovo trochu protáhl. „A co ti, kteří tak zabíjejí, sběrači?“ Bromart se zašklebil a vycenil zuby, v tuto chvíli ostré. „To už nejsou sběrači? Těm se říká jinak, jo? Takhle si to ospravedlňuješ?“

Ehiruem projel chlad; vzápětí ho vystřídala horká zlost. „Toto je urážka,“ štěkl, „a já už nechci slyšet ani slovo.“

„Sběrači utišují umírající, ne?“

„Sběrači utišují ty, kdo věří v mír a vítají Hanandžino požehnání,“ odsekl Ehiru. „Pro nevěřící, kteří se Její útěše vysmívají, toho mohou udělat jen málo.“ Vstal a sám pro sebe se podrážděně zamračil. Ty nesmysly ho rozptylovaly; okolní písek se vlnil a bublal, zvedal se, jako když dýchá živá bytost. Než však Ehiru stihl sen ovládnout a přimět Bromartovu mysl ke zklidnění, za kotník ho popadla ruka. Lekl se a sklonil k ní zrak.

„Využívají tě,“ řekl Bromart.

Ehiruovi se samým úlekem zastavily myšlenky. „Cože?“

Bromart pokýval hlavou. V očích teď měl mírnější pohled, tvářil se skoro až vlídně. Jako by Ehirua litoval stejně, jako před chvílí litoval on jeho. „Dojde ti to. Už brzo. Budou tě tak dlouho využívat, až z tebe nic nezůstane, a na konci nebude, kdo by tě utěšil, sběrači.“ Kupec se zasmál a okolní krajina se zahoupala, zasmála se s ním. „Taková škoda, Nša Ehiru. Taková škoda!“

Ehiruovi naskočila husí kůže, přestože jeho kůže nyní nebyla skutečná. Mysl v takových okamžicích dělala, co bylo třeba, aby ochránila duši, a Ehiru náhle pocítil velkou potřebu ochrany — i když totiž neprozradil své duševní jméno, tenhle Bromart ho znal.

Vysmekl se mu a stejně prudkým bezděčným pohybem se vysmekl i ze sna. Avšak ke své hrůze při tom neohrabaném úniku přetrhl vlákno, jež spojovalo Bromarta s tělem. Příliš brzo! Nepřenesl toho člověka do bezpečnějších končin říše snů. A jeho duše se teď

třepotala za ním jako nějaká naplavenina, a ať se jí snažil zatlačit zpátky do Ina-Karechu sebevíc, kroutila se a rozpadala na kousky. Zoufale pochytil rozlitou snovou krev, ale zachvěl se, protože do něj proudila pomalu, jak zhoustla strachem a záští. V temnotě mezi světy odeznělo Bromartovo poslední zasmání do ticha.

Ehiru se vrátil do těla, zalapal po dechu a sklonil hlavu. Udělalo se mu tak zle od žaludku, že odklopýtal od postele, opřel se o okenní římsu a rychle, mělce dýchal, aby se nepozvracel.

„Nejsvětější paní útěchy a míru...“ Ze zvyku šeptal modlitbu v suaštině. Zavřel oči a pořád před sebou viděl tvář mrtvého Bromarta: vypoulené, vytřeštěné oči, otevřená ústa, zuby vyceněné v ohybném šklebu. Co to jen provedl? Ó, *Hanandžo, odpusť mi, že jsem znesvětil Tvůj obřad.*

Tentokrát tu otisk růže nenechá. Poslední sen by se neměl nikdy takto zvrtnout — rozhodně ne pod dohledem tak zkušeného sběrače. Ehiru se zachvěl, protože se mu vybavilo, jak Bromartovi smrdělo z úst — páchlo to, jako by už tlel. O kolik víc si toho ale ten kupec vytrpí, když ho Ehiru svou nedbalostí navěky uvrhl do úděsných inakarešských propastí? A to jen v případě, že z jeho duše zůstalo dost, aby se tam mohla vrátit.

Přestože však znechucení ustoupilo smutku a Ehiru se sehnul pod tíhou obou těchto pocitů, intuice mu v hlavě rozezněla tiché varování.

Zvedl hlavu. Za oknem se rýsovaly městské střechy a za nimi zářící křivka Snivky, zvolna zapadající za obzor. Zpoza jejího většího kotouče vykukovala Bdíci

luna. Město ztichlo, zbývalo jen pár chvil měsíčního svitu; spali už i zloději a milenci. Všichni kromě něj —
— a postavy přikrčené u vodní nádrže na jedné ne-
daleké střeše.

Ehiru se zamračil a narovnal se.

Neznámý se narovnal zároveň s ním, jako by zrcadlil jeho pohyb. Ehiru nerozeznával detaily, pouze základ: mužské tělo, nahé, nebo skoro nahé, vysoké, a přesto zvláště přihrbené. Nejasných rysů a kasty, nejasných úmyslů.

Ne. Přinejmenším úmysly se daly vytušit. Ehiru toho z nehybnosti té postavy vyčetl jen málo, ale ve větru mezi nimi jasně šeptala zlovolnost.

Tento živý obraz vydržel pouze chvíli. Potom se neznámý otočil, vylezl po laně na střechu nádrže, přeskočil na sousední budovu a zmizel z dohledu.

Gualo, zaznělo z Ehiruovy paměti Bromartovým hlasem. Nebyla to urážka, došlo mu, když se tak díval na místo, kde zahlédl tu postavu. Bylo to varování.

Démon.

První mezihra

Víš, že když příběh napíšeš, tak ho zabiješ?

Ovšemže to tak je. Slova nemají být něčím strnulým, neměnným. Moje rodina teď sice vyrábí pohřební urny a nádoby, ale kdysi to byla rodina vypravěčů. Před mnoha a mnoha pokoleními, před příchodem obrázkového a číselného písma se slova držela na svém místě, v ústech. Mí předkové se starali o to, aby se předávala dál. Psané slovo je nepřipravilo o životní smysl, ale davy — a bohatství —, jimž jsme kdysi vládli, už jsou minulostí. Příběhy ovšem vyprávíme i tak, protože víme, jak se věci mají: kámen není věčný. Slova věčná být mohou.

Nuže... Na počátku času —

Ano, ano, musím začít tímhle velkým příběhem. Vyprávím to po suašsku, nejprve velké příběhy, pak menší, jinak to nejde. Tak zněla dohoda, ne? Budu mluvit a předám ti své příběhy, protože nemám žádné syny ani dcery, kterým bych je svěřil. Až domluví, můžeš přivolat mé bratry a já se rád odeberu za Hanandžou. Nuže...

Na počátku času byl Slunce nafoukaný tupec. Vykračoval si po nebi, ve dne v noci se vychloubal svou velikostí a nedbal na to, jaké strážně způsobuje světu pod sebou: řeky vysychaly, pouště se šířily, vrcholky hor byly spálené, holé a ošklivé. Zářil tak jasně, že ho dvě sestry Luny obdivovaly a projevovaly mu přízeň.

Bdící luna byla malá, obyčejná a jen zřídka se vzdalovala od sestřina stínu, jelikož se bála být sama. Vydala se Slunci k potěše a on se dál naparoval a byl si teď svou skvělostí ještě jistější.

Snící luna však byla plná a krásná. Měla ráda temná místa a chladné noci a občas shlédla do oceánu, aby si zbarvila tvář čtyřmi barevnými pruhy: rudá zastupovala krev, bílá semeno, žlutá ichor a černá žluč. Nikterak neprahla po milenci a chování Slunce ji uráželo, a tak se jeho pokusům o dvoření vysmívala.

Slunce začínal z touhy po ní bláznit a od chťiče mu nedokázala ulevit ani Bdící luna. Hledal tedy útěchu u menších, mladších Hvězd a ty se mu občas podvolily, ale posléze jeho žádostivost zesílila natolik, že ani to nestačilo. Spadl na zem a ukájel se sám, a když vyvrcholil, země se roztrhla, obloha pukla a velké bílé kopí jeho semene zasáhlo Snící lunu. Tam, kde se otevřela země, se vynořily rostliny a zvířata a začaly se šířit po světě. Tam, kde zasáhl Snivku, se objevili bohové a začali se šířit po nebi.

Snící luna ve vzteku nad touto velkou urážkou prohlásila, že pokud se Slunce neumí ovládat, bude ho ovládat ona. A přikázala mu, ať jí coby odškodnění nosí dary a krmí děti, jež tak neuváženě zplodil. Vyhradila mu den, to byla doba, kdy se mohl naparovat, jak se mu zlíbilo, aniž by ji svou pošetilostí obtěžoval. Zakázala mu dotknout se víckrát země, aby jeho chutě nedaly vzniknout ještě většímu zmatku. Slunce její podmínky krotce přijal, neboť Snivka vládla mocnými čarami a on po ní stále prahl, a pokud bylo tohle jediné řešení, pak budiž.

Nyní žijí odděleně jako muž a žena, ona v noci a on ve dne. Slunce po ní pořád touží a dny se zkracují a prodlužují podle toho, jak se snaží vycházet dřív či zapadat později, to vše kvůli příležitosti aspoň letmo na ni pohlédnout. Snívá luna si ho postupem času oblíbila, jelikož se od sňatku choval pokorně a slušně. Čas od času vyjde brzo a vystaví se jeho zraku. A jednou za dlouhý čas mu dovolí, aby ji dostihl, a on ztemní, aby ji potěšil, spojí se a opatrně se milují. A v noci, když ho Snívka nevidí, se jí občas stýská po jeho hloupých kouscích, teskní po něm a taky nechá svou tvář potemnět. Když se Slunce vrátí, vždycky se zase rozzáří.

2

Dej Hanandže mír a Ona bude snít
o míru a tak navrátí mír snivci.
Dej Jí strach či utrpení a Ona bude snít
o nich a rovněž je navrátí.
Mír je tudíž zákonem. Co ohrožuje mír,
je zlé. Největším zlem je válka.

(Zákon)

V Gudžáreji se čaruje.

Tak protektoři varují všechny Kisuany. Ale Sunandiin mistr Kindža Se Kalabša po ní vyžadoval, aby gudžárejskou magii studovala v rámci svého vzdělání, byť starší kroutili hlavou a urození sonhové si vždycky povzdechli. Kindža byl nicméně neoblomný. Pro Gudžárejce je magie mateřským mlékem. Přistoupili na její nezbytnost, jsou hrdí na její výhody a popírají důsledky jejího užívání. Gudžárejce nelze pochopit bez porozumění jejich moci.

A tak se Sunandi učila. Gudžárejské čáry se soustředily kolem léčebné moci ovládané Hetawou — hlavním chrámem Hanandžiny víry. Přestože však Hanandžini kněží sloužili jako strážci magie, nebyli jejím zdrojem. Magii vytvářeli obyvatelé Gudžáreje, a to v divokých výbuších představitosti a pocitů, nazývaných sny; hanandžané tu divokost jednoduše sklízeli a dávali jí

čistší, použitelnější formu. Gudžárejci tak chodili se svými nočními můrami a nesmyslnými sny do chrámů a tam je kněží, jimž se říkalo sdíleči, využívali ke zmenšování nádorů a urychlování hojení. Některé případy vyžadovaly léčení jiného druhu, například když někdo potřeboval, aby mu dorostla utátá končetina, nebo aby ho zbavili nemoci, kterou si v rodině předávali z generace na generaci. Potom přišly na řadu Hanandžiny děvky — ne, pokárala se Sunandi. V Gudžáreji bylo nebezpečné už jen přemýšlet s obvyklým kisujským opovržením. Říkalo se jim Hanandžiny sestry, ačkoli ve svých řadách měly i pár mužů v ženských šatech — další gudžárejská podivnost. Sestry z prosebníků při vážných obřadech vytahovaly ty nejtělesnější sny a potom je opět pro dobro všech předávaly sdílečům.

A pro ty Gudžárejce, kteří byli příliš staří, příliš nemocní či příliš sobečtí, než aby nosili do Hetawy obětiny... pro ty tu byli kněží, jimž se říkalo sběrači.

Ó, ano, v Gudžáreji se čarovalo. Magie tam měli celé obrovské smradlavé hromady.

„Ty se bojíš,“ poznamenal princ.

Sunandi zamrkala, vytrhla se ze zamyšlení a zjistila, že se na ni princ usmívá a netváří se vůbec omluvně. Gudžárejci to tak dělali — bavili se o touhách, jež měly zůstat soukromé, i o skrývaných nejistotách. Princ věděl, že Kisuané to tak nedělají.

„Maskuješ to dobře,“ navázal, „ale je to poznat. Hlavně z toho, jak mlčíš. Až doposud ses chovala tak rázně, že tu změnu nelze přehlédnout. Nebo podle tebe zrovna nevynikám v umění konverzace?“

Kéž by tak Kindža nezemřel, pomyslela si Sunandi, ale na otázku odpověděla strojeným úsměvem. Její mistr chápal zvláštnosti a rozpory Gudžárejců lépe než kdokoli jiný v Kisuji. V této zemi kvetly květiny v noci a řeka vytvářela v srdci pouště bohatou, úrodnou půdu. Politika tu byla napůl náboženství a napůl hádanka, protože podle Hanandžina zákona se i náznak zla trestal smrtí. A Sunandi dospěla k závěru, že i Kindža se mohl dopouštět chyb — i když ji totiž naučil řeč a vzdělal ji v otázkách magie a zvyklostí, nebyl ženou. Nikdy nebyl nucen čelit tomu nejelegantnějšímu, nejnebezpečnějšímu kouzlu gudžárejského Prince zapadajícího slunce.

„Rázná jsem, když je to potřeba,“ odvětila Sunandi. Mávla rukou: trocha nezájmu, náznak koketerie. „Obchodní jednání s žinhy si to rozhodně žádají. Získala jsem nicméně dojem, že toto naše setkání je...“ Předstírala, že pátrá po vhodném gudžárejském výrazu, ačkoli měla tušení, že princ se jejím přízvukem a předstíranou nevědomostí na rozdíl od většiny svých krajanů nenechá oklamat tak snadno. „Jak se to říká? Méně oficiální. Spíše... důvěrné.“

„Ach, to ano.“ Princ sledoval každíčký její pohyb; z tváře mu nezmizel úsměv.

Sunandi naklonila hlavu. „Pak zde mohu být víc sama sebou. Pokud si mé mlčení vykládáš jako projev strachu, ujišťuju tě, že ten s tím nijak nesouvisí.“ Usmála se, aby to rýpnutí zmírnila. Princovy oči vzplánuly směsicí pobavení a zájmu stejně, jako tomu bývalo vždy, když odrážela jeho slovní výpady. Nebylo divu, že mu připadala tak přitažlivá — gudžárejské ženy se jí zdály až bolestně zdrženlivé.

Princ najednou vstal z pohovky a líným krokem došel k zábradlí na terase. Sunandi na chvíli odložila jemné způsobu a nepozorovaně si ten pohled vychutnávala — i když vlastně ani nebylo potřeba, aby svůj zájem skrývala. Princ se pohyboval uvážlivě, byl učiněným ztělesněním ladnosti; moc dobře si uvědomoval, že se na něj Sunandi dívá. Černé provazy vlasů měl ozdobené zlatými válečky a šňůrkami drobných perel a tato hříva rámovala hladce řezaný a bezchybný obličej, pomineme-li jeho nešťastnou barvu. Nestárnoucí, stejně jako jeho štíhlé tělo válečníka. Tady v soukromých komnatách nenosil složitější límce a ozdoby svého úřadu, měl na sobě jen prostou bederní sukni a opeřený plášť upevněný v pase. Peří šustilo, jak ho táhl po dlážděné podlaze.

Zastavil se vedle zvýšeného podstavce, na němž spočíval podnos, chvíli si ho prohlížel, jako by se chtěl ujistit o vhodnosti jeho obsahu, a posléze jí ho přinesl. Opatrně, ale v klidu poklekl před lavičkou, kterou si vybrala, a nabídl jí ho se skloněnou hlavou, pokorně jako sluha z nižší kasty.

Na podnose ležela hojnost lahůdek: křehká zelenina posypaná hekeovými semínky a mořskou solí, obilné kuličky spleené medem a voňavými oleji, balíčky ze syrového rybího masa zamotaného kolem rozinek naložených ve víně. A to nebylo všechno, lahůdky byly vyskládané do úhledných řad po čtyřech — celkem jich bylo čtyřicet. To bylo podle Gudžárejců příznivé číslo.

Sunandi se usmála, jakou nadějí tím princ vyjadřoval. Po chvilce přemýšlení si vybrala zákusek

ze sladkého stébla, na němž upekli nějakého říčního koryše. Princ čekal a ona pomalu žvýkala a vychutnávala si sladkoslanou chuť; tak vyjadřovali uznání jak Gudžárejci, tak Kisuané. Potom naklonila hlavu na znamení, že přijímá, co jí nabízí. Princ si položil podnos na koleno, začal ji krmit vlastnoručně a nedával najevo jedinou známku dychtivosti či spěchu.

„Kisuané často hovoří o gudžárejských namlouvacích zvyklostech,“ řekla Sunandi, zatímco jí vybíral další pamlsek. „Mému národu připadá vtipné, že tu jídlo používají muži ke zlákáni ženy. U nás je to přesně naopak.“

„Jídlo je pouze symbol,“ odvětil princ. Hlas měl hluboký a hladivý a mluvil jemně, jako by chtěl uklidnit divoké zvíře. „Ženu zláká — zadaří-li se — sám akt nabízení. Někteří nabízejí šperky — šunhové a žinhové mají tyto věci v oblibě coby ukazatele postavení. Příslušníci nižších kast nabízejí básně či písně.“ Pokrčil rameny. „Bál jsem se, že šperky by sis vzhledem k našemu vzájemnému postavení mohla mylně vyložit jako úplatek. A poezii vnímají lidé notně subjektivně. Nakonec dar může i urazit.“ Dal jí ochutnat něco úžasného, co vonělo po muškátovém oříšku. „Lahůdky však dráždí chuť.“

Sunandi si pobaveně olízla rty. „Čí chuť, říkám si?“

„Samozřejmě ženiny. Muži k rozkoši moc pobízet nepotřebují.“ Princ se sám sobě pousmál. Sunandi odolala nutkání zakoulet očima. „A my Gudžárejci ženy ctíme.“

„Stejně jako ctíte svou bohyni?“ Takové prohlášení se pohybovalo na hraně rouhání, ale princ se jen zasmál.

„Ženy jsou bohyně,“ odtušil. Sunandi otevřela ústa, princ do nich vložil další dobrotu a ta se rozpustila ve směsi vynikajících chutí. Sunandi opět zavřela oči a zadržela dech, nechala se tím zcela unést, a když oči zase otevřela, spatřila, že se princ usmívá víc než předtím. „Rodí a utvářejí snivce tohoto světa. Může se jim snad muž dvořit lépe než jejich uctíváním?“

„Uctíváte nás, dokud nedosáhnete své rozkoše. Potom se vaše bohyně vrátí k vyrábění dětí a obstarávání domácnosti.“

„Přesně tak. Ctihodní muži v nabízení své přízně pokračují, i když má potom podobu každonočního potěšení a užitečných věcí, a nikoli nicotností.“ Princ pobaveně jiskřilo v očích, cítil totiž, jak ji jeho slova popuzují. „Musíš tedy mým dvořanům a rádcům odpustit, že jsou celí nesví, když s tebou musejí jednat jako s hlasem Kisuy. Měla bys podle nich být radši u nějakého muže pěkně v kuchyni a užívat si lichotek, které si právem zasloužíš.“

Sunandi se zasmála, ne tak jemně jako on. „Nelíbilo by se jim, kdyby mě tu s tebou našli?“

„O tom pochybuju. Dává jim mnohem větší smysl, když se muž a žena sejdou proto, aby si spolu užili, než když se sejdou kvůli obchodu.“

Další pamlsek Sunandi zdvořile odmítla, princ tedy odložil podnos, vzal ji za ruce a vytáhl ji na nohy. Sunandi vstala dobrovolně, zajímalo ji, jak daleko chce zajít. „Vlastně,“ pokračoval princ, „by je ve skutečnosti potěšilo, že jsem svedl hlas Kisuy. Bezpochyby očekávají, že budeš povolnější, když budeme celý den a celou noc nabízet Hanandže sny o extázi.“ Pokrčil jedním ramenem. „Nerozumějí cizinkám.“

Celý den a celou noc. Při Mnedzových rukou, ten o sobě má mínění.

„Chápu,“ odpověděla Sunandi a zachovala vyrovnaný výraz. Princ si ji nepřítáhl k sobě, jenom ji držel za ruce a díval se jí do očí. Ona mu pohled oplácela, neuhýbala a hlavou jí běželo, co by na jejím místě udělala žena z Gudžáreje. Měl zvláštní oči: jasné, světle hnědé, připomínaly leštěný jantar z vysokých lesů za mořem. Jeho pokožka byla téměř stejného odstínu — nebyla nepřitažlivá, ale k urozenému člověku se rozhodně nehodila. Bylo s podivem, že si Gudžárejci nechali severskou krví zředit i královskou linii.

Rozhodla se, že ho poškádlí. „A ty cizinkám rozumíš?“

„Mám dvě stě padesát šest manželek,“ odvětil princ pobaveně. „Rozumím všem ženám.“

Sunandi se opět zasmála a po chvíli dalšího rozmýšlení přistoupila o krok blíž. Jeho ruce ji okamžitě uchopily pevněji a přitahovaly ji blíž, až se přes záhyby roucha dotkla ňadry jeho hrudi. Potom se k ní princ sklonil, dal hlavu vedle té její a přitiskl jí tvář na tvář. Voněl po santalovém dřevě a květech měsíčních slz.

„Připadám ti zábavný, Sunandi Dže Kalawe?“ Tentokrát v tom bylo slyšet nepatrný náznak drsnosti — prostupoval ho chtíč, ale měl ho pevně pod kontrolou.

„Jsem žena, můj pane,“ odvětila Sunandi stejným tónem, jaký použila před chvílí. „Zábavní mi připadají všichni muži.“

Princ se uchechtl a Sunandi na uchu zahřál jeho dech. Potom ji princ začal navádět k pohovce a dotykem ji přitom přemlouval, aby se mu nevzdalovala.

„Uvidíš, že jsem jiný než všichni muži, které jsi dosud poznala, Sunandi.“

„Díky svým četným zkušenostem?“ Tuto otázku formulovala opatrně, jelikož věděla, že uhádne její pravý význam, ale chtěla mu nechat volnou únikovou cestu. Měl dvě stě padesát šest žen a povinnost všechny uspokojovat. Zároveň byl mnohem starší, než se zdálo. Nikdo si jeho věkem nebyl jistý, Gudžáreji však vládl po víc než třicet záplav a nevypadal, že by zestárl byt jen o den. Jeho pokrevní linie byla proslulá dlouhověkostí, prý to byl dar potomků Slunce.

Když ovšem dospěli k pohovce, princ se pouze posadil a Sunandi stáhl vedle sebe. Až pak jí pustil ruce a uchopil ji místo toho v pase.

„Díky tomu, že jsem avatárem Hanandži,“ pronesl a jeho zlaté oči byly hladové jako oči lva, „a přinesu ti krásné sny.“

Jakmile skončili a princ usnul, Sunandi se zvedla z pohovky a odebrala se do koupelny. Dávala si pozor, a pokud šlo o prohledávání princových komnat, omezila se jen na to, co bylo na očích, nemohla totiž tušit, kdy se princ probere a začne ji hledat, a věděla, že už teď bude pochybovat o jejích úmyslech. Nečekala, že najde něco, co by stálo za povšimnutí, ale v pracovně ji zaujala železná truhlička se čtyřmi složitými východními zámky, přikovaná ke stolu.

Tam, došlo jí a po zádech jí přeběhl mráz. Tajemství, které do Gudžáreje přišla hledat: bylo tam.

Zatím se však k truhličce nepřibližovala. Nejspíš v ní budou nebezpečné pasti — ty měli Gudžárejci v oblibě. Vrátila se raději na terasu a s jistým neklidem zjistila, že princ už je vzhůru, bdělý, jako by ani nespál, a čeká na ni.

„Našlas něco zajímavého?“ Usmíval se jako sfinga.

Oplatila mu stejným úsměvem. „Jenom tebe.“
A s tím si k němu zase lehla.

Té noci se do svých pokojů vrátila pozdě, zrovna když Snivka začala sestupovat z nadhlavníku. Princ sice nedostal svému chvástání, že jí bude poskytovat rozkoš celý den a celou noc, ale i tak podal slušný výkon. Příjemné bolení, které potom cítila, jí prozradilo, že bylo asi dobře, že to zkrátil. Vyšla ze cviku; ráno bude určitě celá namožená.

Její pozornost si ovšem vyžádaly důležitější věci, a to hned, jak vkročila do svých pokojů. Čekala tam na ni Lin.

Této hubené dívky s vlasy barvy pšenice si mezi ostatními pážaty v Sunandiině doprovodu skoro nikdo z Gudžárejců nevšimal. Mladí lidé severské krve byli v Gudžáreji běžní a v obou zemích měli urození ve zvyku držet si pár takových zvláštních jedinců coby baviče. Sunandi vyhovovalo, že si všichni myslí, že to je jediný Linin smysl.

„Dlouhá schůzka, paní,“ prohodila dívka, a protože byly samy, mluvila suašsky. Ležela natažená přes křeslo v koutě a její skřítkovská tvář se tak úplně neodvážila se usmát.

„Princ byl tak laskav, že mě poučil o několika gudžárejských obyčejích, které mistr Kindža opomněl.“

„Ach, v tom případě to tedy byla cenná lekce. Dozvěděla ses toho hodně?“

Sunandi si povzdechla a plácla sebou na lavici po-
taženou semišem. Ta jí záludně připomněla princovu
pohovku. Žel, nebyla tak pohodlná — v bolavých
místech teď Sunandi škubalo. „Ne tolik, kolik jsem
doufala. Ovšem... další průprava by zřejmě nebyla
od věci.“

„Tolik ti toho může předat? Dám ti radu, paní:
otázky pokládej ještě před začátkem lekce.“

Sunandi na ni upřela zrak. „Neuctivé děcko. Urči-
tě jsi na něco přišla, když se chováš tak nesnesitelně
samolibě.“

V odpovědi na to Lin zvedla ruku. V dlani jí ležel
drobný svitek, dlouhý sotva jako její ukazovák. To
Sunandi zaujalo, a tak se posadila a Lin k ní došla
a svitek jí podala — a celou dobu se přitom držela ve
stínech a dál od otevřeného okna, všimla si Sunandi.
Řekla si však, že touhle podivností se bude zabývat až
někdy jindy, a uchopila svitek. „Tys ho našla!“

„Ano, Nandi. Přísahala bych, že to napsal mistr
Kindža, a...“ Zaváhala a opět se letmo poohlédla
po okně. „Mluví se tam o věcech, jaké by žádný Gudžá-
rejec nikdy nesvěřil písmu.“

Sunandi po ní střelila přísným pohledem. Lin se
tvářila neobvykle zachmuřeně.

„Je-li to tak vážné, pošlu ten svitek do Kisuy. Za-
tím si ale nejsem jistá, nakolik se dá důvěřovat někte-
rým starým Kindžovým kontaktům... obzvláště tady

v Gudžáreji.“ Sunandi si opět podrážděně povzdechla. „Možná s ním budu muset poslat tebe, Lin.“

Lin pokrčila rameny. „Beztak už mě to tady nebaví. Je tu příliš sucho a od slunce jsem celá rudá. Pořád mě to svědí.“

„Stěžuješ si jako panička z vyšší kasty,“ poznamenala Sunandi. Rozbalila svitek, přejela očima po číselném písmu a začala v duchu luštit šifru. „Příště se budeš dožadovat, aby ti sluhové namazali tu tvou rozmazlenou zadnici — při dolézajícím Slunci!“

Lin sebou trhla. „Nemluv tak nahlas! Zapomnělas, že tu nemají dveře?“

„Kdes to našla?“

„V pracovně generála Nijese, tady v paláci. Ano, já vím. Ale myslím, že to bude v pohodě. Generál se přihlásil o část věcí po mistru Kindžovi, protože byli přátelé. Bylo to v jedné ozdobné masce. Nijes si podle mě nevšiml, že má falešnou zadní stranu.“

Sunandi četla dál a ruce se jí třásly. Svitek nebyl dlouhý; Kindža se na omezeném prostoru vyjádřil stručně, ale výmluvně. Když Sunandi dočetla až na konec, opřela se zády o zeď, v hlavě jí vřelo a srdce jí sevřel opožděný žal.

Kindžu zavraždili. Sunandi to tušila, ale i tak pro ni to potvrzení bylo jako doušek hořkého čaje. Gudžárejci tvrdili, že šlo o srdeční zástavu, o něco tak rychlého a vážného, že na to nestačily ani jejich čáry. Sunandi ovšem věděla, že existují jedy, které dovedou srdeční zástavu vyvolat, i další metody, jak docílit na pohled přirozené smrti. Taková vražda šla v Gudžáreji zařídit snadno, když tu člověka v ložnici chránil

jenom zvyk a závěsy. A proč ne, vzhledem k tomu, co Kindža odhalil? Příšery ve stínech. Magii tak ohavnou, že i zdejší vražední kněží by křičeli, že je to něco odporného — pokud by se o tom kdy dozvěděli. Někdo zjevně dohlížel na to, aby se tak nestalo.

Ale nyní ta tajemství znala i Sunandi. Zdaleka ne všechna, ale dost na to, aby hrozilo, že ji potká stejný osud jako Kindžu.

Lin přistoupila blíž, ve tváři jí bylo jasně vidět znepokojení. Sunandi se na ni smutně usmála, zvedla ruku a pohladila ji po řídkých rovných vlasech. Brala ji jako sestru, aspoň pocitově, když už ne pokrevně. Kindža si ji přímo neosvojil tak, jako to udělal se Sunandi — cizinci v Kisuji neměli žádné právní postavení —, Lin však v průběhu let opakovaně dokazovala svou hodnotu. A nyní měla Sunandi pocit, že ji bude muset přimět, aby ji dokázala ještě jednou. Přitom jí bylo sotva třináct...

A byla jediným členem celé delegace, který mohl uniknout z paláce a města, aniž by to Gudžárejčům bylo divné. Proto ji s sebou Sunandi vzala, věděla, že by je nikdy nenapadlo, že by nějaký Kisuan svěřil životně důležitá tajemství někomu ze severu. A Lin nebyla žádné nezkušené neviňátko — celé roky sama přežívala na ulicích kisujského hlavního města. S pomocí určitých kontaktů by tu cestu mohla zvládnout.

Pokud Sunandiini nepřátelé nevědí, že ji sem vyslali pátrat zrovna po tomhle. Pokud tam ten svitek nenechali nastražený jako past. Pokud nevěděli o Kindžových sklonech hledat a cvičit nadějně mladé lidi.

Pokud nepošlou žence.

Sunandi se zachvěla. Lin se jí podívala do tváře a sama pro sebe pokývala hlavou. Vzala jí svitek z ochablých prstů, smotala ho a zastrčila si ho za lněnou košili.

„Mám vyrazit dnes v noci, nebo až po Hamjanské slavnosti?“ zeptala se. „Znamenalo by to dvoudenní zpoždění, ale mělo by pak být snazší vyklouznout z města.“

Sunandi bylo do pláče. Přitáhla si ji k sobě, pevně ji objala, začala se vroucně modlit a doufala, že tyto její myšlenky ta šílená děvka Hanandža neuslyší.